

Priklenjeni slon Živa Radolovič

V življenju se vsak sreča z ovirami. Nekatere so večje in druge manjše. Ena mojih velikih ovir je bila, da do devetega leta nisem znala voziti kolesa. Ko sem bila majhna, sem zelo rada vozila kolo s pomožnimi kolesčki. Prišel je čas, da bi snela pomožna kolesčka pa ga nisem več želela voziti. Ampak mama je vabljala. Dokler me ~~je~~ je držala, mi to ni motilo, če me je spustila, sem obprnila. Mama me ni mogla več prepričati zato sva za nekaj let odnehali. Nato se je mama odločila, da je čas za nov poskus, ampak si je takrat slomila nogo in mi ni več mogla pomagati. Zato sva za pomoč prosili očeta moje najboljši prijateljice. Na toplem poletni dan sva se odpravili v park. Res sem se potrudila in do večera sem se znala kolesariti. I tem

pa svoje preizkušnje s kolesarjenjem se ni bilo konec. Naslednja ovira je bila ~~opraviti~~ opraviti kolesarski izpit ki je bil sestavljen iz teoretičnega dela, poligonu in praktičnega dela na cesti. Teorijo sem opravila v prvem poskusu. Poligon pa je bil name težek, saj sem imela najmanj izkušenj v skupini. Po vadbah je prišel test in prvič mi ni uspelo vendar je učiteljica telovadbe povedala da ~~dobro~~ bom imela se en poskus spomadi. Odločila sem se, da bom več vadila, zato sva se z mamo velikokrat odpravili na kolesarski poligon na šolsko igrišče. Na koncu sem z veliko truda v tretjem poskusu opravila test in bila sem res zelo vesela. Sta sem domov. ~~Sta~~ objela mama in jia povedala dobro nočico.

Pred mano je bila še zadnja ovira in sicer praktična vožnja
poft cesti. Za ta del me je najbolj skobel, saj bi me na vsakem
metru morda opazoval in mi bilo lahko. Tudi tokrat sta s mama
vadili skupaj, saj nisem sama nisem smela s kolesom na cesto.
Na dan preizkusa me je bilo zelo strah, vendar sem se zbrala in
odkolesarila. Po koncu smo se zbrali in učiteljica je povedala,

da nekateri niso opravili testa, a ni povedala kdo.

Čez par dni smo šli na pohod in obljubili so nam da ob koncu
pohoda izvirno, kdo je opravil kolesarski izpit. Prišel je trenutek, ko
se začeli klicati imena in čakala sem da kon stičala svoje. Ključno je
morda zaključil moje ime, bila je učiteljica. Opravila sem izpit! Vesela
sem odšla domov in s mamo sta proslavili.

Vir je lahko premagoš, Mozeta je boljše odnehati, vendar se počuti
zelo dobro, ko opraviš, kot mevoš narediti. Tako smo spoznali
iz zgodbe s pribalenjenim slonom, so ovira fizične in psihične. In
če bi premagoš ovira v glavi, se lahko spopadeš s fizičnimi.

KDO SI JE IZMISLIL BESEDO

»NE ZMOREM«

Življenje je kot grad, zgrajen iz mnogih stopnišč in hodnikov, ki za nas predstavljajo številne trenutke in dosežke skozi vsakdan.

Na poti do ciljev, ki si jih zastavimo, pa se lahko večkrat srečamo z ovirami, ki so kot stopnica, na katero se moramo vzpeti, da bi prišli do vrha.

Tudi sama sem že, kot majhna deklica, stala pred eno izmed takih stopnic.

Moja težava je bila počasnejši gibalni razvoj in slabše razvita motorika ter koordinacija telesa. Razlika med menoj in vrstniki je postajala vse večja, še posebej pa je bilo to opazno, ko so drugi že zdavnaj shodili, jaz pa še ne.

Sledil je sprejem v vrtec. Ob vpisu smo se odločili, da pričnem obiskovati plesno šolo.

Zaradi moje telesne hibe sem močno zaostajala za skupino. To, da jih večkrat dohajam le s težavo, so opazili tudi moji soplesalci in učitelj, zato sem imela mesto vedno nekje v ozadju. Imela sem občutek, da ne bom nikoli uspešna plesalka, kljub temu, da sem s plesom precej gibalno napredovala. Minili so meseci in leta, ko sem še vedno poplesavala nekje v ozadju skupine. Potem pa se je zgodilo.

Ponudila se mi je priložnost za prestop v drugo plesno šolo. Izziva sem se ustrašila, saj je bil tam pričakovan nivo znanja precej višji od mojega. Izbirali so kandidate za skupino, ki bi tekmovala na državnem, evropskem in svetovnem prvenstvu. Meni pa se je to zdelo nedosegljivo. V mene pa je verjela moja mami, ki me je spodbujala, včasih celo prisilila, da grem na trening. Ostali pa so bili mnenja, da bo to zame pretežko in da mi zadostuje le rekreativna oblika plesa. Bila sem zmedena in počutila sem se kot da stojim na velikem križišču med »zmorem« in »ne zmorem«. Na eni strani mami, na drugi pa sami dvomljivci. Bila sem kot slon, ki pleza na drevo. Kaj naj storim? Naj verjamem dvomljivcem ali poskusim splezati na drevo. Odločila sem se, da ne bom obupala. Postavila sem si smer proti cilju. Vztrajala sem s treningi, ki so se potem večkrat končali s smehom pa tudi z obupom in jokom takrat, ko nisem bila zadovoljna s seboj. Kljub temu pa sem vztrajala, se borila za zastavljen cilj in lansko leto tekmovala na državnem, evropskem in svetovnem tekmovanju.

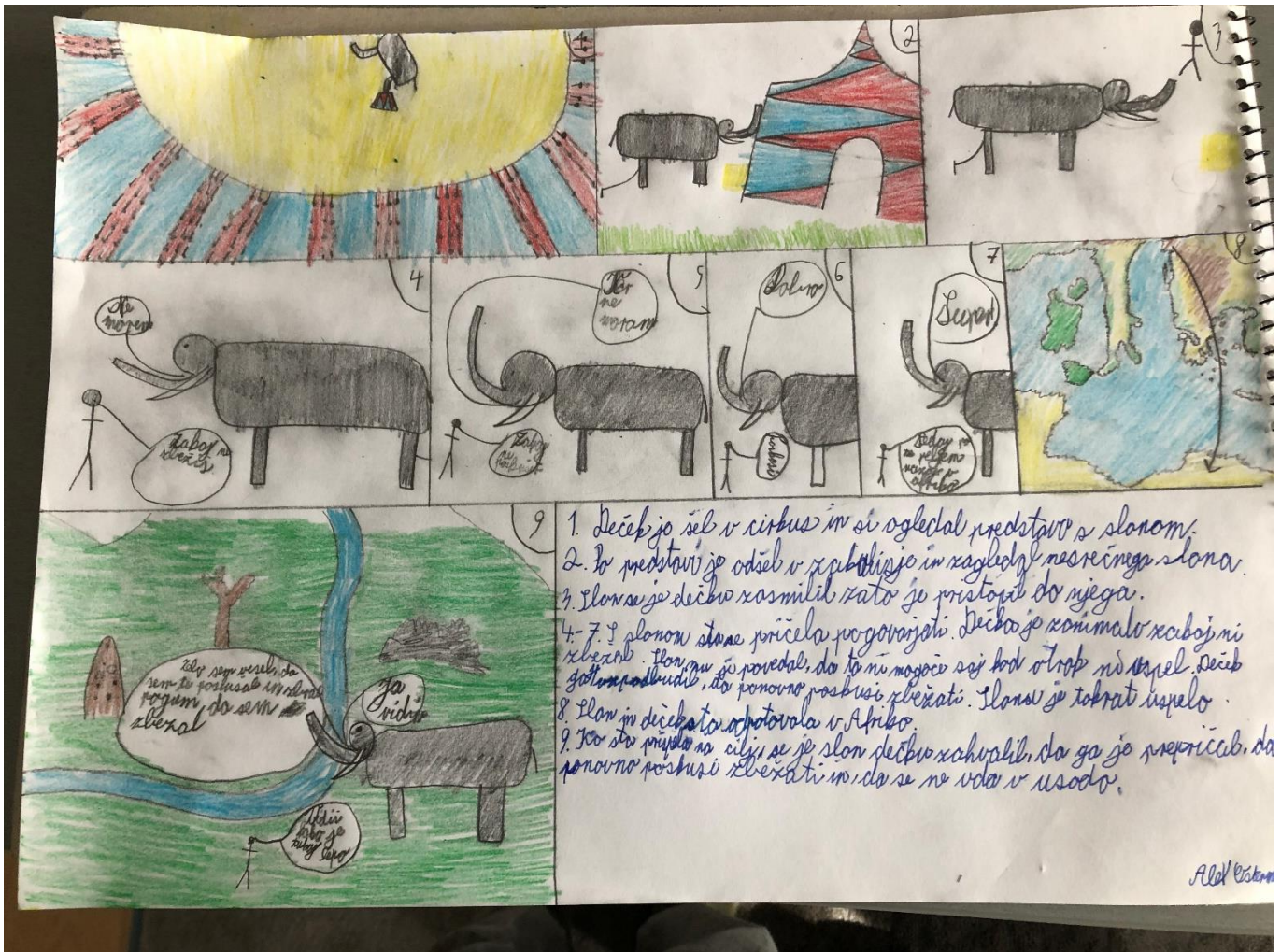
Tako sem dokazala predvsem sebi, da drevo zame ni bilo previsoko, da nisem slon in da bi veliko izgubila, če ne bi vztrajala in dokazala drugim, predvsem pa sebi, da zmorem.

Nika Korošec, 6.b

Žiga Svilenkovič Bečan, 6.b

Tinkara Meglič Mikulič, 7.b

Mladi upi so novi upi, ki vlivajo up svetu za spremembo. Zato je pomembno, da si mladi upamo še več, in prispevamo h spremembam za skupno boljše življenje. Podpirajmo se in skupaj nam bo uspelo na poti do skupnega cilja. Zemlja je naše skupno darilo nad katerim ne smemo obupati.

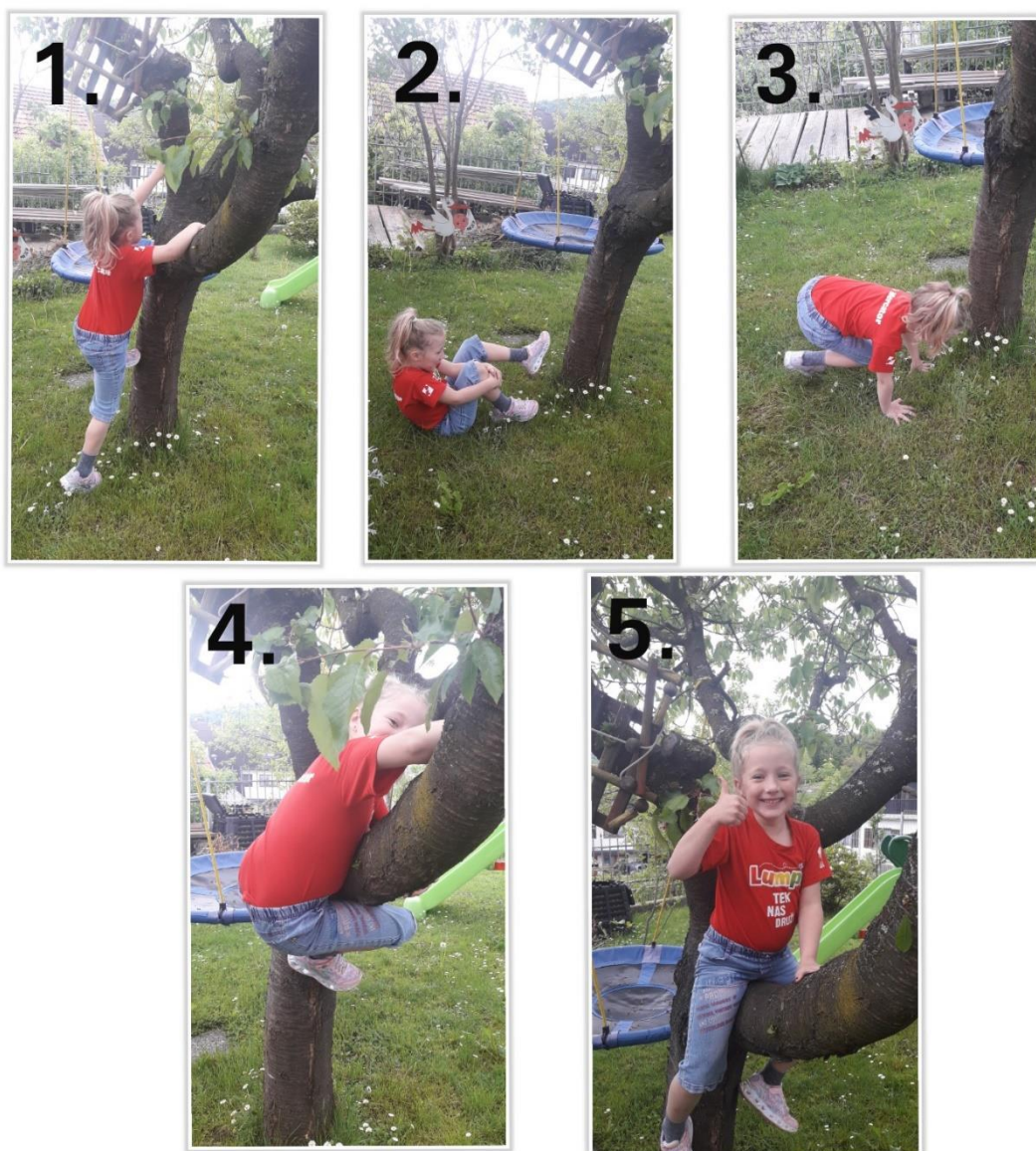
OBUP

Obupati je zelo preprosto, težje se je pobrati in poskušati vnovič in zopet in znova. Na poti do cilja nosi budo vedno čakale težave, problemi itd. Več jih premagaš, močnejši si.

Tudi jaz, ti in vsi smo že kdaj obupali. Ampak ne štejte kolikokrat vam je spodletelo in kolikokrat ste obupali, štejte kolikokrat ste se ponovno postavili na noge in svojo pot nadaljevali. Ko se mi zgodi, da obupam, poskušam na vse mišliti pozitivno, a verjetno veste, da to vedno ni ravno preprosto. Vem, kako se je počutil slon iz knjige Prikljenjeni slon, saj se je to, kar se je zgodilo njemu, zgodilo tudi meni. Počutiš se obupano in se bojiš vnovič poskusiti. Misliš, da ti bo še enkrat spodletelo in da bo vse samo še slabše. Bojiš se posledic, a kot sem že rekla, ni važno kolikokrat padeš, temveč kolikokrat se pobereš. Izpostavila bi sanje, hrepenenja po nečem. Vsi jih imamo. In velika sanj je tiskarica, ki se nam zdijo neuresničljive, a to ni res. Ni vredno obupati, preden sploh poskusimo. Nikjer ne piše, da nečesa ne zmoremo. Življenje je samo eno in je velika preizkušnja za vse nas. Ko padeš, se nekaj naučiš in te napake ne boš ponovil v prihodnje.

Če nam kdaj ne uspe, poskusimo še enkrat ali večkrat, če je to potrebno, dokler ne pridemo do zastavljenega cilja. Saj veste, kako pravijo, vse je mogoče, če se hoče.

Bratkovič Erilka, 8.r

VPLIV MLADIH NA OKOLJE IN PRIHODNOST

Tina Kranjc Praprotnik, 8.b

OŠ Miška Kranjca Ljubljana

3.5.2020

Kot že vsi vemo, smo najstniki lahko zelo trmasti in odločni. To je včasih lahko zelo koristno, sploh če delujemo kot skupnost, saj nas ni sram javno izražati svoje mnenje. Predlani je v javnost vstopila sedemnajstletna Švedinja Greta Thunberg, ki od leta 2018 poskuša politike po svetu prepričati, da bi začeli živeti na bolj naraven način oz. preprečili onesnaževanje in

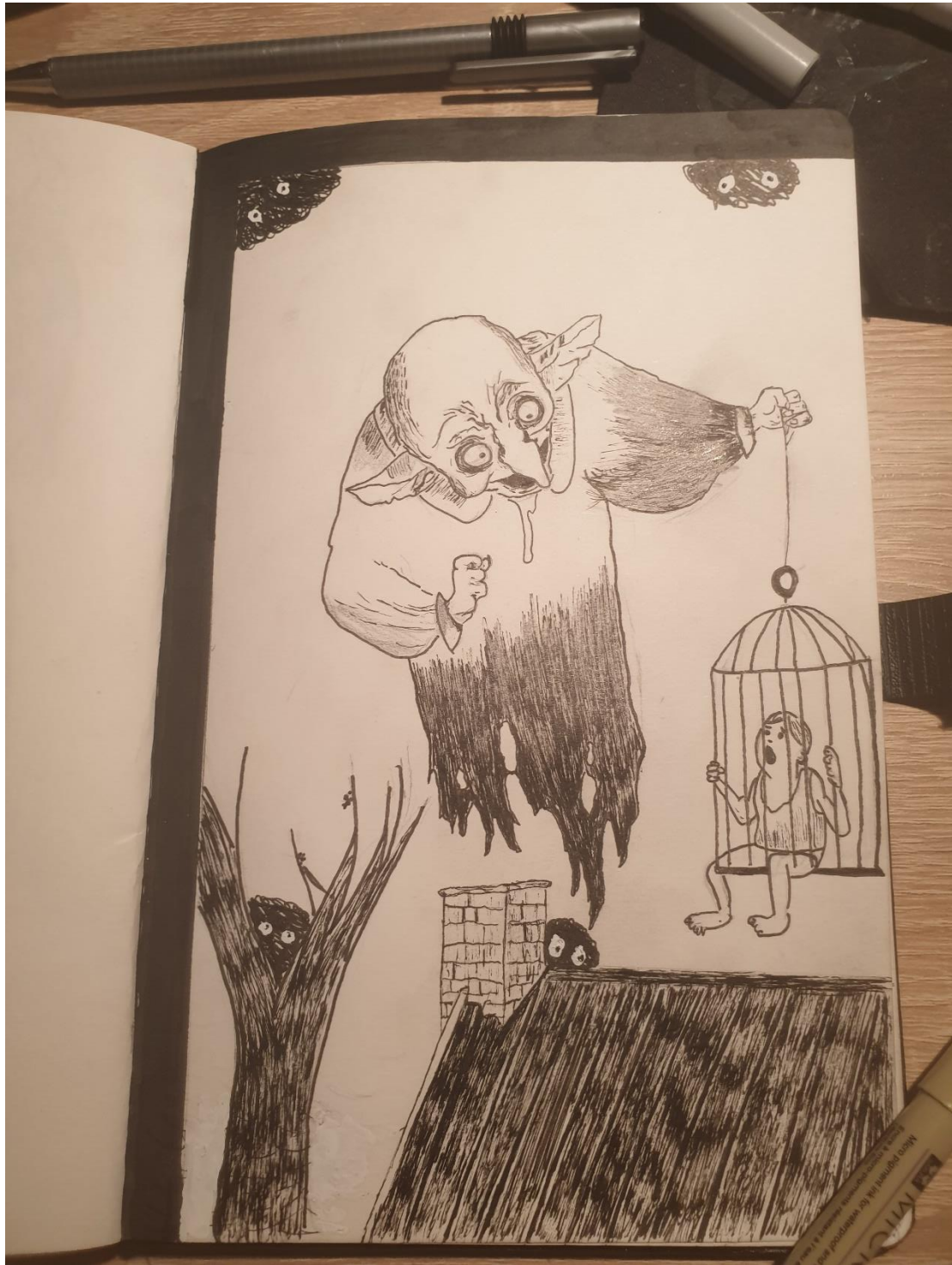
globalno segrevanje našega planeta. Ko se je na začetku pojavila v javnosti je vzbudila pozornost zaradi svoje starosti. Ni veliko najstnikov, ki bi bili tako zelo vztrajni in pogumni, da bi se bili za svoja prepričanja pripravljena celo prepirati z ameriškim predsednikom Donaldom Trumpom.

Prav tako je s svojimi prepričanji in dejanji spodbudila veliko svojih vrstnikov k enakim dejanjem in zahtevanjem za boljšo prihodnost po celem svetu. Tako so se mladi začeli zbirati v proteste in opominjali politike, da jim je mar za njihovo prihodnost in da si želijo večjo skrb za naravo, ter preprečiti globalno segrevanje. Spominjam se tudi našega bivšega učenca Simona Trussevicha, ki se trudi spodbuditi vrstnike k javnem izražanju svojih želja in mnenja ter jih spodbuditi k aktivnemu državljanstvu. Prav tako imajo mladi velik vpliv na družabnih omrežjih, kjer je objavljena večina pomembnih novic in dogodkov ter imajo velik vpliv po svetu. Po svetu se v veliko revnih državah prebivalstvo še vedno sooča z revščino, zaradi izkoriščanja naravnih bogastev in poceni delovnih sil med katerimi so tudi otroci. Za njihovo boljše življenje se lahko jaz osebno potrudim tako, da npr. ne kupujem oblek, ki jih izdelujejo v revnih državah, saj vem da delavci od tega izdelka ne bodo dobili skoraj nič zaslužka. Ali pa za bolj naraven način življenja ne kupujem neekoloških izdelkov. O tem se lahko pogovarjam tudi s svojimi vrstniki ter se dogovorim, da bo vsak pri sebi poskrbel za kupovanje živalskih izdelkov za katere smo prepričani, da jim rejci omogočajo primerno okolje in jih redijo na prijazen način brez mučenja. V to lahko prepričam svoje starše in se tako s svojimi idejami o boljšem ravnanju »razširim« tudi na svoje vrstnike. Vsak posameznik, tudi mladina, lahko vpliva in prispeva k boljši prihodnosti in vsaj malo bolj pravičnemu življenju drugih ljudi po svetu.

Rosa Stela Sluga, 8.r

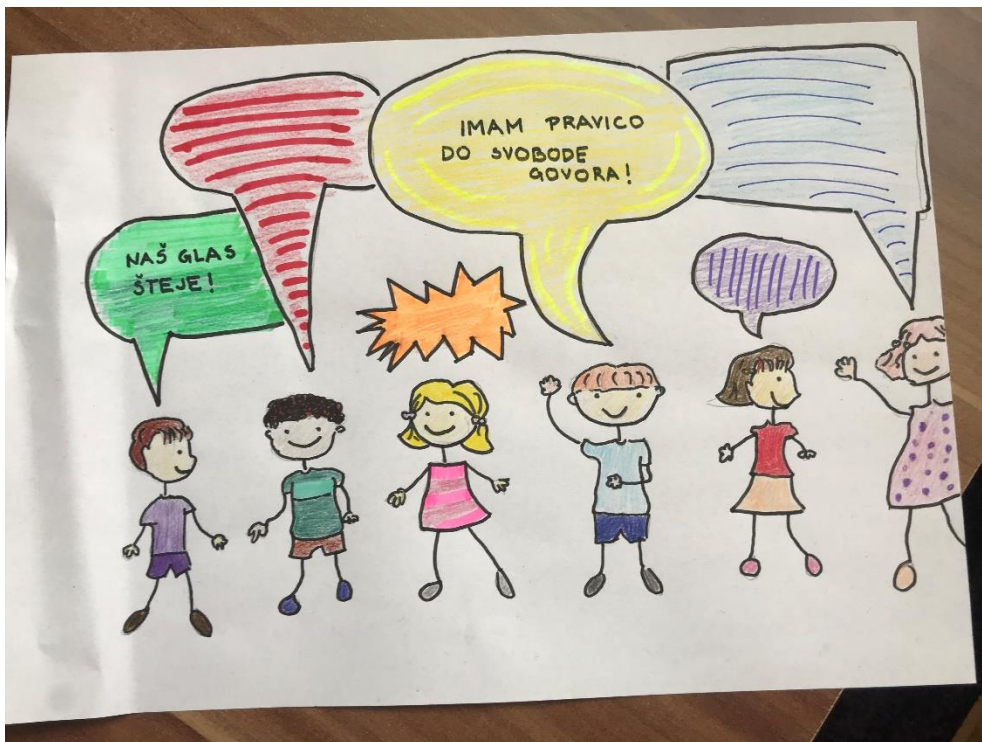
Jakob Černič, 9.a

Maj Sever, 9.a

Lejla Omeragič, 9.a

Jaka Rot, 9.a

KAJ BI SE ZGODILO ČE BI OBUPAL?

Življenje mi prinaša veliko izzivov. Nekateri izmed njih so zahtevni, drugi so lažji, spet drugim nisem dorasel. Če pomislim, izziv za katerega se ne trudim sploh ni izziv. Preden se lotim izziva sem zagnan, optimističen in poln idej. S časoma pa naletim na težave, zaplete, negotovost, neuspehe in poraze. Končni uspeh je večinsko odvisen od vztrajnosti in želje. Večja kot je želja, večje so možnosti za uspeh.

Poglejmo si primer: Pri enajstih letih sem se navdušil za modelarstvo. Predvsem so me fascinirala letala. Na spletu sem iskal video posnetke modelov letal, ki so jih modelarji

upravljali s pomočjo daljinskega upravljalnika. Zaželel sem si, da bi tudi sam izdelal podoben model. Za začetek sem se lotil izdelave manjšega lesenega jadralnega letala. Uspešno sem izdelal krila in bil navdušen nad dobrim začetkom. Nato pa sem začel delati napake in neuspehi so se vrstili manjši. Spoznaval sem, da modelarstvo zahteva veliko časa, natančnost, vztrajnost, izkušnje in na vse zadnje tudi nekaj denarnega vložka. Prenehal sem z delom in razmislil kaj me žene pri delu. Vprašal sem se kaj želim pridobiti s tem projektom. Pomislil sem in ugotovil sem, da je moja želja temeljila na igri s končnim izdelkom, torej spuščanjem jadralnega letala. Porajalo se mi je vprašanje, kako naj vem, da je to res zabavno, nekaj kar si res želim. Začel se mi je porajati dvom, če je to res vredno mojega časa, truda in denarja. S to mislijo sem prenehal z izdelovanjem letala in se nikoli več nisem spraval k delu.

Ob branju zgodbe Priklenjeni slon sem si mislil, da na tak način kot je razmišljal slon razmišljajo živali. Mislil sem, da ljudje stvari poskusimo še enkrat ko smo starejši in sposobnejši. V naslednjem trenutku pa sem se spomnil mnogih nedokončanih projektov in izzivov, nad katerimi sem obupal. Slon v zgodbi se mi je ob prvem pomisleku zdel nespameten, vendar ko sem zgodbo poskušal razumeti kot metaforo življenja, mi je hitro postalo jasno, da sem velikokrat zelo podoben slonu, ki je obupal nad verigo in količkom.

Primer jadralnega letala in modelarstva je samo majhen poraz v življenju. Dogajajo pa se veliko bolj boleči in trpki porazi. V življenju se porazi nalagajo in to lahko privede do trenutka, ko ne vidiš več uspehov, vendar le še poraze. Takrat je nevarno da obupaš. Obupaš nad vsem. Nad delom, trudom, učenjem, prijatelji in navsezadnje tudi nad življenjem. V takih trenutkih je pomembno, da znamo poiskati pomoč in da se opremo na najbližje, ki nam pomagajo videti tudi dobro in nas spomnijo na uspehe. Tako se lahko počasi znova lotimo izzivov življenja, saj več kot je vložena truda, slajša je zmaga.

Janez Nagode, 9.a

Ljudje imamo pogosto težave. Nekatere so večje, druge manjše. Nekatere je lažje premagati, spet druge pa težje. Vendar kaj bi se zgodilo, če bi ob vsaki manjši težavi obupali?

V zgodbi je bil predstavljen slon. Bil je privezan, vendar tako ohlapno, da bi z lahkoto lahko pobegnil. Ampak ni. Seveda je, ko so ga prvič privezali, poskušal pobegniti. Verjetno je vztrajal dokaj dolgo. Vendar je na koncu obupal. Njegovi oskrbniki so seveda računali na to, da je slon dovolj neumen in bo po kratkem času obupal. Vendar če tega slon ne bi naredil, bi lahko pobegnil in živel na prostosti, namesto privezan v cirkusu. Če bi sedaj ponovno poskusil, bi mu zagotovo uspelo.

Isto logiko lahko uporabimo tudi v življenju. Vsak človek je boljši v nekaterih in slabši v drugih stvareh. Če bi kdo mlademu športniku ves čas pravil, da v tej karieri nikoli ne bo uspel in da naj obupa, in če bi športnik dejansko obupal, bi samemu sebi naredil ogromno škodo. Enako velja v šoli. Če učencu predmet ne gre, se zdi najlažje, da obupa in konča s slabo oceno. Če pa se potrudi in se v snov poglobi, predmet razume in posledično so njegove ocene boljše. Slonovo zgodbo lahko prenesemo kamorkoli. Tudi če bi nekdo obupal dolgo časa nazaj, ni nikoli prepozno, da bi ponovno poskusil. Morda so se razmere spremenile in bo

uspel še lažje. Ni pomembno kolikokrat se mora človek na poti do cilja ustaviti. Pomembno je le to, da na koncu pride do cilja. Tudi če vzame veliko truda, ne sme obupati nad nečim, kar si resnično želi.

Človek lahko, če se le potruzi, doseže vse kar hoče. Tudi če mu neka stvar sprva ne gre, mu lahko po vložnem trudu stvar postane všeč in tako pridobi nove hobije, znanja in zanimanja. Nikoli ni prepozno in trdno delo in trud se na koncu vedno izplača.

Karina Perko, 9.a

VSAKDO ZMORE POMAGATI

Že od kar smo majhni, imamo vse, kar potrebujemo za lepo in ugodno življenje. Na to smo tako navajeni, da nikoli niti ne pomislimo kako srečni smo. Predstavjamo si, da je vse kar imamo, samoumevno. Zanemarjamo dejstva, ki nas znova in znova spominjajo na to, da mi sami, naš svet uničujemo z našimi nepremišljenimi dejanji. Kot otroci se seveda ne zavedamo s kako resnimi problemi se soočamo in to je čisto razumljivo, vendar pa se lahko vseeno tudi mi potrudimo, da pripomoremo k boljšemu življenju. Vsakdo, ki se tako odloči, lahko pomaga, ne glede na njihovo starost.

Otroci lahko pomagamo tako, da sami pazimo na ločevanje odpadkov. Odpadki naraščajo z vsakim dnem in kjub temu, da jih ljudje sežigamo in recikliramo, jih dosti ostane. Veliko odpadkov pristane v morju ali pa v naravi na splošno in s tem onesnažujejo okolje. To lahko preprečimo tako, da ne odlagamo odpadkov kar na tla, vendar pa jih po uporabi odvržemo v pravilne zabojnike ali koše za smeti. Sami lahko tudi pazimo, da čim manj uporabljamo plastiko ali pa katere plastične vrečke, na primer, večkrat uporabimo.

Dokler smo majhni, smo kar precej odvisni od staršev. Kadarkoli nekaj želimo, moramo imeti njihovi dovoljenje in seveda tudi njihov denar. Kot mladostnik se prvič sam začneš učiti o vrednosti denarja in o njegovem pomenu. Potrebno je vedeti, da denarja ne smemo kar tako zapravljati. Ponekod po svetu morajo odrasli in otroci cele dneve garati v tovarnah, samo za preživljanje svoje družine in vsaj nekaj kar mi lahko naredimo je to, da ne zapravljamo denarja za nepotrebno in poskrbimo, da kupujemo samo tisto kar potrebujemo. Seveda pa je pomembno tudi to, da ne mečemo lepih in uporabnih stvari stran samo za to ker nam niso več všeč. V takih primerih je veliko boljše, če stvari darujemo ali jih pa naprej podarimo. Vedno bo otrok na svetu, ki bo z veseljem sprejel kakšno igračo, knjigo ali obleko, četudi rabljeno.

Kot otroci je pa tudi zelo pomembno, da začnemo razmišljati sami. Ne smemo pustiti, da verjamemo v karkoli kar nam nekdo pove. Samo se moramo odločiti kar je prav in kar je narobe, saj edino s tem se naredimo posebne. Moramo stati za tem v kar verjamemo in se vedno boriti za svoje pravice in pravice drugih. Četudi smo majhni, lahko sodelujemo v protestih ali pa se samo ne pustimo zmanipulirati v nekaj kar ni prav.

Za zaključek, ni pomembno koliko smo stari ali če se nam zdi, da ne moremo nikakor pomagati, saj vsakdo, ki se tako odloči lahko pomaga. Tudi mi, otroci, lahko veliko pripomoremo k našemu boljšemu življenju in seveda življenju drugih.

Zala Zupančič, 9.A

Anže Robič, 9.a – FOTOZGODBA

